

DAISY GARRISON

DE

ȘASE ORI

IUNIE

Traducere din limba engleză și note de
Cornelia Marinescu

Editori:
Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir

Fondator:
Ion Mărculescu, 1994

Director editorial:
Virginia Lupulescu

Redactare:
Cezar Petrilă

Design și ilustrație copertă:
Rucsandra Enache

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Oana Aanei

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GARRISON, DAISY

De șase ori iunie / Daisy Garrison ; trad. din lb. engleză de
Cornelia Marinescu. - București : Pandora M, 2025
ISBN 978-606-978-845-5
I. Marinescu, Cornelia (trad.)
821.111

Titlul original: SIX MORE MONTHS OF JUNE
Autor: Daisy Garrison

Copyright © 2024 by Daisy Garrison
This edition is published by arrangement with Sterling Lord Literistic, Inc.
and ANA Sofia.

Copyright © Pandora M, 2025
pentru prezenta ediție

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-978-845-5

Dintre toate insulele încântătoare, Neverland este cea mai confortabilă și mai compactă, nu mare și întinsă, știți, cu distanțe obositoare între o aventură și alta, ci bine îngrămădită.

J.M. Barrie, *Peter Pan*

*mi-ar fi priit încă șase luni
în care să mă simt astfel*

...

chiar dacă tot n-ar fi destul.

Hannah Lachow, „Six More Months of June“

Mina

— **S**i... înregistrăm.

— Bun. Caplan Lewis.

— Îl văd dinaintea mea. Încerc să mă gândesc la ce ar vrea să spun și pe urmă îmi dau seama că am făcut o pauză prea lungă.

— Scuze. Putem să o luăm de la capăt?

— Nu, a fost nostim. Dă-i drumul.

— OK, bine. Deci, Caplan Lewis e, în fine, înțelegeți... E caraghios să-l descriu, pentru că toată lumea îl știe pe Caplan.

Fata care coordonează își agită mâinile cu o mișcare de morișcă și înclină din cap spre băiatul care înregistrează. Cred că vrea să mă uit în obiectivul camerei de filmat, ceea ce evident că nu se întâmplă. Privesc în stânga ei, la umărul băiatului, apoi la genunchii mei.

— De fapt, cam asta e și esența a ceea ce este el, chiar asta. Caplan e cunoscut. Mereu a fost așa.

Râd.

— Greu ai reuși să găsești un singur elev sau profesor sau vreun om din toată școala asta, de pe planeta asta, care să nu-l cunoască și îndrăgească pe Caplan Lewis. Este preferatul tuturor.

Caplan

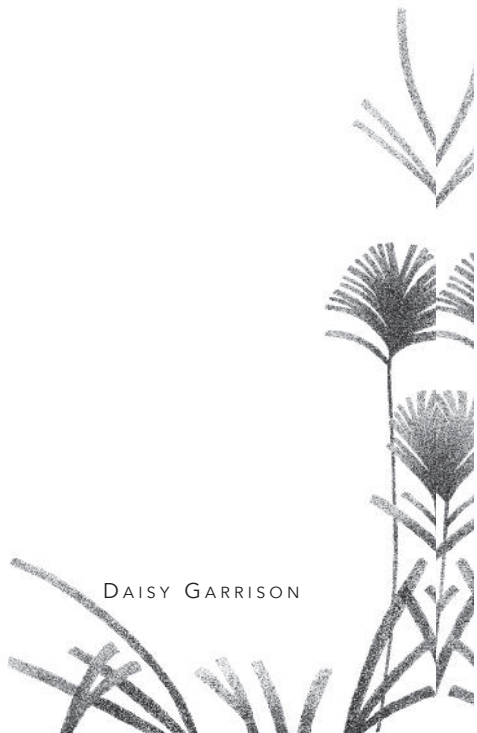
- Filmați?

— Da.

— Mina Stern e cea mai bună prietenă a mea.

Toți așteaptă să mai spun ceva.

— Mda... asta-i tot. Dar nu-i puțin lucru, totuși. E preferata mea.

Caplan

La un moment dat, prin martie, în mijlocul sălii de clasă se aude în difuzor o voce care o cheamă pe Mina la director — un lucru amuzant, dat fiind că e vorba de Mina.

— Te exmatriculează, îi zic.

Vorbele mele provoacă un hohot zdravăn de râs, dar nu din partea ei. Mina reușește mai bine decât oricine știu eu să-și păstreze un aer serios, mai ales când cineva se uită la ea. O să-mi spună la un moment dat că, de fapt, încerca să se abțină să nu râdă, să plângă ori să-și dea ochii peste cap, însă n-am s-o cred, pentru că era palidă la față, inexpresivă.

Exact când Mina iese din sală îmi aduc aminte de ziua când au chemat-o la director din cauza tatălui ei și mă simt de tot rahatul.

Nu s-a întors nici când mă îndrept spre direcțiune ca să fac anunțurile de dimineață și tot ce mai trebuie înaintea de prima pauză. Când ajung acolo, Mina stă în fața biroului directorului, cu brațele încrucișate, iar directorul și adjunctul lui se uită la ea, încordați. Îmi fac griji o

fracțiune de secundă și mă bate gândul că s-a întâmplat ceva îngrozitor.

Mina se întoarce și mă vede.

— Caplan ar trebui să o facă.

Înaintez câțiva pași și mă opresc lângă ea.

— Așa e tradiția, zice directorul, deoarece...

— Dar eu nu pot, iar Caplan ar fi încântat.

— Sigur că da, spun. Ce să fac?

Directorul o ia de la capăt:

— Tradiția este ca șeful de promoție să vorbească la festivitatea de absolvire.

Mă întorc spre Mina, dar îmi evită privirea. Și începe să peroreze despre o chestie pe care mi-e aproape imposibil să i-o urmăresc, ceva despre democrație și vocea poporului.

Directorul oftează.

— Vrei să spui că ar trebui să alegem prin vot pe cel care să vorbească la festivitatea de absolvire?

— Vreau să spun că deja am făcut-o. Caplan e președintele consiliului elevilor. El ar trebui să țină discursul.

La președinție candidasem pentru că mă provocase Quinn. Cred că toată lumea știe lucrul ăsta. Singurele mele îndatoriri sunt să fac anunțurile de dimineață și să conduc galeria la evenimentele sportive.

— Se presupune că discursul reprezintă o onoare, așa încât ar fi de preferat...

Se uită la noi doi, Mina cu vesta ei tricotată, cu mâinile încrucișate peste teancul de cărți pe care-l ține la piept, eu, cu hanoracul echipei de fotbal a liceului și,

probabil, cu un aer oarecum absent. Îmi dau seama că mestec gumă, așa că o înghit repede.

— ...să aibă o anume ținută.

Mina mă așteaptă până când termin anunțurile. În timp ce ne întoarcem în clasă, zice:

— Ai făcut semnul victoriei. Când ai anunțat cine a câștigat turneul Clubului de Șah.

— Și ce?

— Și nu te vede nimeni. Doar te aud.

În glas i se ghicește un mic surâs.

— Nu știam că ești așa pasionat de șah, zice.

— Nici eu nu mi-am dat seama, îi spun și o îmbrâncesc ușor.

Mina încă surâde unui gând al ei.

— Încetează să mai fii atentă la mine.

— OK, zice și, fără o vorbă, face colțul spre ora de analiză matematică superioară, la care eu nu sunt înscris.

— Și nici nu vreau să țin vreun discurs la absolvire, strig în urma ei.

— Greu e capul care poartă o coroană, îmi răspunde ea tot strigând.

Ne-am tot ciondănit vreo câteva săptămâni pe tema discursului de absolvire. I-am zis că îl țin doar dacă îl scrie ea, la care mi-a răspuns că nu are nimic de spus despre liceul nostru sau despre oricine de aici. Eu i-am zis că e cam răutăcioasă și arogantă dacă afirmă așa ceva, iar ea m-a privit mijindu-și ochii și m-a întrebat cam câți sunt cei

despre care aş putea să spun ceva de bine. M-am aşezat şi am încercat să scriu câte un lucru bun despre fiecare elev din promoţia noastră. După vreo cincizeci de persoane, am obosit. Mi s-a părut destul de impresionant, dar Mina a râs de mine. Mi-a zis că nu pot să apar la festivitatea de absolvire şi să spun că Jamie Garrity mi-a deschis o dată uşa laterală ca să intru, când întârziaseam. I-am spus că aş putea să scriu un discurs foarte drăguţ despre ea sau Quinn, sau chiar despre Hollis, şi că toată ideea asta cu discursul de absolvire e o tâmpenie, că fiecare ar trebui pur şi simplu să spună un singur lucru bun despre cineva pe care chiar îl cunoaşte bine şi cu asta basta. Minei i-a plăcut ideea. Ca treaba cu piciorul în uşă¹, a zis ea. Pentru că nu am înţeles ce vrea să spună, a continuat:

— Cum ar fi o uşă care se închide, e ultima ta şansă. Ce mai ai de spus atunci?

În fine, cert e că aşa ne-a venit ideea. Cred că directorul obosise rău să mai discute despre asta, aşa că a fost de acord.

Ziua în care înregistrez partea mea de videoclip e prima din iunie — vreme de pantaloni scurţi şi tricou, cerul complet albastru. După filmare, mă întorc la cantină, traversez încăperea şi ies direct la mesele de afară. Toată lumea e aşezată la locul obişnuit, numai Mina stă deoparte pe o bancă, cu cartea ei.

1 Tehnica piciorului în uşă — tehnică de manipulare constând într-o succesiune de solicitări aparent mărunte (dacă ar fi luate individual), dar al căror rezultat cumulat este substanţial mai mare decât planul iniţial.

— CAP-O! mă strigă Quinn și îi fac semn cu mâna, în timp ce mă îndrept spre banca Minei.

— Ai ieșit afară, zic.

— E o zi frumoasă, spune, fără să ridice ochii din carte.

— Haide, zic și îi iau cartea din mână, chestie care știu că o s-o enerveze serios.

Odată, când eram mici, i-am aruncat cartea în nisipul de la lac și n-a mai vorbit cu mine zile întregi.

— Dă-mi-o înapoi.

— Știi bine că am să ți-o dau. Eu nu știu să citesc.

— Ha-ha...

— Vino să mănânci cu noi.

Mina își încrucișează brațele, apoi și picioarele.

— N-o să te omoare. E ora prânzului. E o zi perfectă. Te-a scos afară din bibliotecă. Vino și tu să socializezi.

Fac un pas înapoi, spre amicii mei, cu cartea ei în mână.

— CAP! mă strigă Quinn din nou. Nu mai flirta.

Asta aproape că o face pe Mina să zâmbească. De fapt, doar își strânge buzele.

— Cum o să reușești să-ți faci prieteni anul viitor, la Yale, dacă nu începi de pe acum? întreb.

Pentru o clipă, pare că vrea să înceapă să țipe. Însă nu zice decât:

— E puțin cam târziu pentru mine, cu ei toți, nu crezi?

— Mina, individul ăla te deranjează? răcnește Quinn. Vrei să-l caftesc?

Atunci Mina izbucnește în râs și se apleacă să privească pe după umărul meu, probabil verifică dacă e și

Hollis acolo. Sunt aproape sigur că stă cocoțată cu fundul pe o masă, înconjurată de admiratori. Nu sunt sută la sută convins. În momentul acesta eram despărțiți, așa că prinsesem obiceiul să nu mă uit niciodată direct la ea, ci doar dintr-o parte, cu coada ochiului. Asta e destul de ușor de făcut pentru că are părul foarte lung, blond-roșcat, și mereu și-l rotește într-o parte sau alta.

Mina o vede, sau vede ceva la fel de rău prevestitor, pentru că scutură din cap.

Îi ridic cartea în aer. Când se întinde să o ia, o apuc de bareta rucsacului și mă întorc spre ceilalți, așa că e nevoie să măergă în urma mea, cu spatele.

Mina

Caplan mă târăște peste tot. Când eram mici, mă trăgea pur și simplu, fizic — în apă, la dune; în zăpadă, când se anulau orele; la filme horror, înainte de a împlini șaptesprezece ani; în mijlocul ringului de dans —, ajungând în cele din urmă să o facă prin simpla lui prezență. Caplan a ajuns un tip copleșitor de ideal din punct de vedere fizic, copleșitor de competent din perspectivă athletică, așa încât mergeam la toate meciurile de fotbal. Stăteam întotdeauna lângă mama și fratele lui mai mic, în tribuna de deasupra sectorului elevilor, cu ei toți printre noi, o mare strălucitoare și zgomotoasă — fete care își desenau pe obraz numărul de pe tricoul lui și băieți care scandau: *O, Caplan! Căpitanul meu!*¹ Beți și fericiți, prezenți cu trup și suflet. Eu nu eram trup și suflet, dar eram acolo, urmăream meciul, ceea ce nu-i puțin. Caplan era ca un magnet. Sau ca soarele. Ar fi fost mult mai stânjenitor dacă aș fi fost singura, însă toată lumea gravita oarecum în jurul lui. Soarele e cald și strălucitor și toate alea.

Uneori mă simțeam recunoscătoare, alteori nu. Prima zi cu adevărat caldă din primăvara clasei a douăsprezecea,

1 Referire la poezia *O Captain! My Captain!* de Walt Whitman.

cam pe când filmam cu toții amărâtele alea de videoclipuri, m-a obligat să mănânc la prânz împreună cu prietenii lui, pentru că mi-a luat cartea. Am știut că o face pentru că îl vedea Hollis și erau certați, una dintre numeroasele lor despărțiri. Nu-mi plăcea când se folosea de mine în felul ăla. În primul rând, nu funcționează nicio dată, pentru că nu există univers în care aş putea să reprezint o amenințare din punct de vedere romantic. Chiar și simplul fapt că stau la masă cu persoane precum Quinn Amick și Hollis Cunningham e limpede o glumă.

Când ajungem la masă, îmi iau cartea înapoi, doar ca să-mi ocup mâinile cu ceva. Deja nu mai mănâncă nici meni. Hollis sugerează ce-a mai rămas dintr-o înghețată pe băț, care i-a făcut gura roșie. Pun prinsoare cu mine însămămi că până la sfârșitul săptămânii or să fie iar împreună. Hollis are pe cap șapca lui Quinn, aia pe care o poartă el mereu, cu un copăcel brodat. Ah, dragoste și război. Caplan se așază și trage spre el sendvișul pe jumătate mâncat al unuia dintre băieți.

— Unde ai fost? îl întreabă cineva.

— Am făcut filmarea, răspunde, cu gura plină.

— Nu pot să cred că l-a ales Mina, zice Quinn. Pe cine mai conving eu acum să spună ceva frumos despre mine?

Mă uit la Caplan în timp ce el se uită la Hollis. Fata îi răspunde cu o expresie indiferentă, cu înghețata lipită de buze. Ar trebui, probabil, să lămuiesc lucrurile: Hollis e cea mai înspăimântătoare persoană din câte au existat vreodată.

— O fac eu, zice, întorcându-se spre Quinn.

— Vai, Holly, pe bune?

Hollis mușcă și ultima bucată de înghețată și aruncă spre el bățul gol, în timp ce una dintre prietenele ei o privește disperată. Probabil că Hollis fusese deja de acord să facă pentru ea filmarea.

— De ce nu? Nu contează.

Apoi se uită o secundă la Caplan și pe urmă la mine.

Mă surprinde întotdeauna neplăcut când eu stau îndelung și observ lucrurile, calmă și invizibilă, și dintr-odată cineva decide să se uite la mine. De aceea actorii nu privesc niciodată direct în obiectivul aparatului de filmat, dacă nu vor să pară intenționat stângaci.

— Mina, spune Hollis, ca și cum abia atunci observase că sunt acolo, vineri e ziua mea de naștere.

— Ah! zic. La mulți ani...

— Nu, spune ea, râzând. Ce nostimă ești... Adică, o să dau o petrecere de ziua mea. Mama insistă. Ceva simplu, la mine acasă. Vii și tu?

Mă holbez la ea.

— Ăăă... Da, sigur.

— Ei, să nu vii doar ca să-mi faci mie o favoare...

— Nu, da, mi-ar plăcea să vin. Mulțumesc.

Sună clopoțelul și Caplan se apleacă să ridice de jos bățul de la înghețată. Îl duce la un coș de gunoi, iar Hollis oftează. Se ridică și se îndreaptă spre el.

— Devin plicticoși, nu-i așa? zice Quinn, fără să se adreseze cuiva anume, iar eu mă las purtată de valul de elevi înapoi în școală.

Toată lumea e vag de acord și toată lumea îi urmărește totuși, cum stau lângă tomberoane, amândoi strălucitori în soarele de iunie, cu vântul fluturându-le părul blond-roșcat, minunat.

În timp ce ne înghesuim cu toții, încercând să trecem prin ușile cantinei, ajung lângă una dintre prietenele lui Hollis — Becca, fata care ar fi vrut ca Hollis să facă filmarea de absolvire despre ea. Se uită la mine cu o privire surprinzător de vădit afurisită, așa că grăbesc pasul. Pe hol, mă aplec să-mi leg șireturile, iar ea mă îmbrânțește din spate. Când trece, zice spre prietenele ei:

— Șezi frumos, cățeluș.

Căzută în patru labe, aștept o secundă, să fiu sigură că nu am nicio expresie pe chip, apoi mă ridic și-mi continui drumul spre ora de fizică.

În școala generală, o vreme tot hămăiau după mine de fiecare dată când mă vedeau. În general, gândeam că-i o reacție a lor față de cineva ratat sau urât, dar cum nu eram sigură, încercam să nu-mi pese. Am început doar să umblu cu căști. Decizia se potrivise destul de bine cu angajamentul, pe atunci recent, de a nu mă uita sau sta de vorbă cu cineva, dacă nu era absolut necesar. Ani la rând mă torturaseră pentru că stăteam mereu cu mâna ridicată la ore, pentru că mă dădeam mare și atotcunoscătoare, iar apoi, când am încercat să fiu mută și invizibilă, nu au făcut decât să mă urască și mai mult. Ipocrizia lor ar fi fost amuzantă dacă aș fi fost în stare să râd.